

DE TOT PLEGAT

Joan Roma i Cunill

ALCALDE DE BORREDÀ

LLIÇONS REBUDES DE MORAL, ÈTICA, PATRIOTISME...

Arran de la sentència del cas Palau, les primeres imatges que m'han vingut al cap han estat les lliçons impartides, des de la tribuna del Parlament de Catalunya, per l'aleshores president de la Generalitat, Jordi Pujol, a tots els diputats de l'hemicicle. Durant els meus 16 anys de diputat, vaig haver d'empassar-me abrandats discursos de moral, ètica i patriotisme, per part de CiU, i retrets constants, plens de fúria i rebuig, a les crítiques procedents de les bancades socialistes. Ells eren els bons catalans; nosaltres, els dolents.

I delerosos de copiar el *jefe*, tots els consellers i diputats de la majoria posaven cura a mostrar les virtuts de CiU, en comparació de les maldats socialistes.

Durant anys, vaig jurar perseverar en la investigació dels tripijocs convergents, sabedor de multitud de casos de corrupció que coneixíem, però no podíem provar. Ja he explicat en anteriors ocasions la formació d'un grup de treball, a la recerca de casos de corrupció, promogut per destacades figures del govern. Ho vàrem saber, ho vàrem comprovar, però no es va poder documentar...

Un dels meus desitjos més importants era aconseguir fer pagar tanta demagogia, tants atacs injustos, tant populisme barat... guanyant CiU, en unes eleccions. No ha pogut ser. De fet, ells mateixos s'han enfonsat, i han desparegut del mapa polític, de la manera menys noble possible. Si Déu existeix, ha passat factura.

Vaig estar present en la sessió en la qual el president Maragall va parlar del problema de CiU, derivat del 3%. El silenci fou sepulcral, a l'espera d'una reacció que va venir d'Artur Mas, cap de l'oposició, amenaçant de trencar consensos i facilitats per a la redacció d'un nou Estatut d'Autonomia. L'amenaça va fer efecte, i Maragall va retirar l'acusació feta. Una vegada més, l'oasi català continuava la seva trajectòria. Però, no ha acabat aquí la descoberta de tota una manera d'actuar i funcionar, en els llargs anys de governs convergents. Ni de bon tros, perquè continua oberta la investigació sobre el 3%, en els jutjats de Vilanova i la Geltrú, de manera que continuarem a l'espera de noves revelacions i noves proves, d'unes actuacions total-

ment al marge de la llei.

Els danys causats són enormes, perquè arriben molts anys després de la seva realització, però en uns moments en què la política travessa un dels seus pitjors períodes, quant a desprestigi i controvèrsia. Aquí, es volia fer veure i creure que la corrupció només afectava els d'allà. Ara s'ha vist que el grau de males pràctiques era molt semblant, quant a volum i extensió. Ho tindrem encara més clar quan caiguin les sentències procedents de les causes obertes a Vilanova i la Geltrú.

Són danys econòmics, per descomptat. Danys que caldria reparar exigint el retorn de tot el que es vagi obtenir per vies il·legals. Sí, però cal buscar la reparació ètica, en forma de retirada de tots els qui varen participar directa-

ment o indirectament en aquestes actuacions fraudulentament, i amb alguns dels seus hereus, que ara miren al cel, proclamant la seva innocència, en forma de desconeixement.

I tinguem-ho tots clar, hi ha hagut resultats electorals fraudulentament obtinguts, mitjançant l'ús i abús de mitjans econòmics, totalment desproporcionats i, per descomptat, il·legals, procedents d'aquestes *mordidas*, a canvi d'obra pública, pagada per tots. El passat ha tornat, i ha rebut el càstig merescut. Queda més càstig per rebre, com veurem ben aviat, però el que no ens repara és el dany causat pels atacs, menyspreus i retrets als diputats que complíem la nostra obligació de supervisar i controlar l'acció del govern.

NEXES

Jordi Rodó i Rodà

MANRESA 2020

A Manresa, darrerament estem de commemoració. Després dels 300 anys de l'incendi de la ciutat pels borbònics el 2013, ara ens trobem en ple 125è aniversari de l'assemblea de la Unió Catalana que va aprovar les Bases i ja som capital de la cultura catalana el 2018. A l'horitzó proper, tenim a tocar els 500 anys de l'estada d'Ignasi a la ciutat el 2022. Enmig, però, encara tenim altres celebracions que no ens haurien de passar per alt, relacionades amb les icones de la identitat de la ciutat dels campanars i les xemeneies: la Seu i la fàbrica dels Panyos. El 2020 farà mil anys que la Seu va renèixer de les cendres: l'antiga església de Santa Maria de Manresa, preromànica, va ser

arrasada cap a l'any 1000 (no se sap exactament la data) per les ràtzies sarraïnes que van devastar la resta de la ciutat (segurament per Abd-al-Malik). El 15 de juliol del 1020 el bisbe Oliba va venir a Manresa amb la comtessa Ermessenda de Carcassona, vídua del comte Ramon Borrell i mare de Berenguer Ramon, per reconstruir l'església i la ciutat. Així, a través de la redotació de Santa Maria, es va donar l'impuls per refer Manresa. Per tant, podem dir que el 2020 la Seu i Manresa farem 1.000 anys del nostre renaixement. Però és que si seguim amb el fil conductor del magne temple, el 2022 també podríem celebrar els 700 anys de la signatura del contracte del mestre d'obres Berenguer de

Montagut per construir la catedral gòtica (sense bisbe) que donaria esplendor al nostre segle d'or (junt amb l'església del Carme i el pont Nou). D'altra banda, el mateix 2020 farà dos-cents anys de la posada en funcionament de la fàbrica dels Panyos, un dels primers exponents de la industrialització catalana i europea. Un patrimoni oblidat, ocult i constrenyit entre la riba esquerra del Cardener i un mur d'habitatges impersonals. Celebrar aquest bicentenari hauria de ser una oportunitat per rescatar la nau de la fàbrica per a la ciutat i remarcar una vegada més el pasat tèxtil de Manresa que la va encimbellar com una de les ciutats líders de Catalunya contemporània (el 1892, a l'època de les Bases, era la quarta ciutat del país). I, si seguim, anirem trobant altres dates insignes que

ens rememoren el nostre passat. En qualsevol cas, és una exigència ciutadana i, per tant, de les seves institucions representatives, no deixar escapar ni una oportunitat per recordar passatges de la pròpia història, siguin d'esplendor o d'infortuni. I això cal fer-ho amb desvergonyiment, sense amagar les debilitats i les defallències que hem tingut, però exaltant, si cal, els moments èpics, gloriosos o mítics, per botir al màxim el nostre orgull i autoestima ciutadana. En això (només en això) hauríem de ser una mica més espanyols i francesos i perdre la vergonya a mostrar-nos més xovinistes. El 2017 el nostre ajuntament ha estat declarat Bé Cultural d'Interès Nacional en la categoria de lloc històric (BCIN) perquè en aquest espai han succeït diversos fets remarcables dins la història de Catalunya, en-

tre els quals destaca la crema del paper segellat francès i l'aprovació de les Bases de Manresa. Però és que Manresa també ha estat segurament la ciutat catalana més castigada en les grans guerres d'invasió. D'ençà de la destrossa de fa mil anys, entre altres ensulsiades, van venir la dels borbònics el 1713, incendiant la ciutat; la dels napoleònics el 1811, cremant-la de nou; o la de l'aviació franquista el 1938-39, bombardejant-la. Sempre, però, la ciutat s'ha mantingut dempeus cada vegada que l'han volgut anorrear i ha renascut de les cendres amb més força. I, si ens n'hem sortit de tantes desfetes, val la pena que ho coneguem i ho valorem. Manresa mereix que es vanti de ser el que ha estat i tingui més fe en el que pot ser. No és la millor ciutat del món però és la nostra.

COSES

'Au jovent, via fora!'

dijous, 25 de gener
21:00 h - Sala Petita

www.kursaal.cat
VENDA D'ENTRADES I INFORMACIÓ

ORGANITZA

AMB EL SUPORT DE

COL·LABORA